

Publicerad 2015-02-04 15:51 av Zaratea

Start på en barnboksberättelse. Ej färdig

Lise och Laust

Lise var en lustig, livlig person, med färgglada kläder och egenpåhittad frisyra.

“Det där är ingen riktig frisyra”

sa folk hon mötte, men Lise log, och visste att det var det - och det var hennes alldeles egen. Håret var klippt i en pottfrisyr på toppen, och under var det långt.

“Varför ha en frisyra, när man kan ha två”

brukade Lise säga, och le med hela ansiktet. Hon log ofta, Lise, och det var omöjligt att inte bli glad då man mötte henne. Lises favoritsyssla var att fiska, hon brukade stiga upp innan solen, så att hon kunde fiska hela dagen. Hon var duktig på det, också. Varje fångst samlade hon ihop och rensade, precis innan det hann bli mörkt, för att sedan ta med fiskarna till torget, där hon sålde dem. Det var alltid full fart runt Lises fiskar, och hon hade många stamkunder som återkom, varje dag.

“Hej herr Blå, välkommen, ska det vara en torsk idag igen?”

ropade Lise, medan hon flinkt packade in torsken i tidningspapper. Hennes fiskbod var alltid den mest välbesökta, det fanns ingen som hade så fina fiskar som hon. Lise hade nämligen lärt sig att fiska av sin far, när hon var 5 år gammal. Aldrig tidigare hade han sett någon vara så flink med spöet, och han hade fiskat i nästan 50 år. Trots att hon var liten, och knappt en meter lång, kunde hon kasta linan över 100 meter. De hade fått specialtillverka fiskelinen till Lise, eftersom ingen tidigare kastat så långt. Hon visste redan från första början, att det var fiskare hon skulle bli, och allt sedan den dag hon första gången höll i sitt spö, har hon kommit till torget för att ge byborna sin fisk. De åt nämligen inget annat än fisk, i byn, och skulle Lise inte kunna komma en dag, så var det kris. Men det fanns också en annan sak som Lise hade, hon var nämligen expert på svampar. En dag i veckan höll hon svamp-fest, där hon bjöd på alla möjliga sorters svamprätter; stekta, kokta, stuvade, rostade, soppor och grytor - och ingen hade så bra svamp som Lise. De olika rätterna hade olika egenskaper, en fick dig att dansa, en annan fick dig att bli lugn. En tredje fick dig att se rosa hästar och guldiga elefanter, och den bästa av dem alla - toppen-soppan, gjorde så att du kunna flyga! Alla Lises gäster brukade sluta upp i taket, för de åt så mycket toppensoppa, och tur var väl det, att de var inomhus, för annars hade de kanske flugit iväg och aldrig kommit ned igen. Då effekten av toppensoppan började lägga sig, dalade de långsamt ned, en efter en, mot golvet. Som små trötta moln. Ofta hände det att någon föll i sömn, och tur var väl det, att Lise hade en stor och mjuk matta, som de allesammans landade på. Den mattan hade hon själv vävt, av alla de mjukaste ting hon kunde hitta. Det var silkeslent ejderdun, tunnaste spindelväv, fint tovat ull från bröstet av en fjällsget som hon själv klippt, och den viktigaste ingrediensen av alla - pärlemormoln. De hade hon samlat under iskalla nätter genom att äta toppensoppa och så flyga, flera tusen meter upp i luften där de fanns. Det var tur hon bodde på fjället, för det

var den enda platsen i världen där man kunde hitta just de molnen. Pärlemormoln fanns bara om det var under -75c och blåste på rätt sätt - så Lise fick vara mycket försiktig då hon skulle ut på molnjakt. Hon samlade dem i en stor säck, sydd med fiskelina och ett supertunt tyg. Skulle man flyga behöver man nämligen vara så lätt man kan. Det hade tagit henne 10 år att väva mattan, men i hela världen fanns ingen så mjuk matta som hennes. Det var tur att hon hade sin tupp, för när man väl sov på mattan, så vakande man inte av sig själv.

Lise var alltid gott klädd, tjocka, luddiga fiskarbyxor, lika blå som vinterhimlen. Fem tröjor, alla i olika färger och över det en skarpt röd anorak. Runt halsen hade hon ett halsband med en tand från en haj som hon en gång slagits med i, och över det, som alltid, sin ullsjal. Trots att hon älskade att vara ute i skog och mark, frös hon lätt, och du kunde alltid räkna med att Lise hade minst 3 lager på sig. För det mesta hade hon också ett lager mer än hon behövde, för det var ofta någon annan som började frysa, och då kunde hon ge en tröja vidare. Lise var en mycket omtyckt person i staden. Hon hade många stamkunder, och småpratade med alla och envar och hennes sopp-fester var de mest populära, det ville ingen missa. Men hon hade börjat sakna en bästa vän. Hon hade aldrig tidigare haft den känslan, och den växte sig starkare dag för dag. Trots att hon fortsatte fiska, fortsatte bjuda till fest och fortsatte le mot sina kunder, så kunde hon inte skaka av sig känslan av ensamhet.

Men så en dag, kom det en ny person vandrande in i byn. Han var glad, och gick med lätta steg. Hans hår var ljust och lockigt, och han hade en stor väska på ryggen. Det såg ut som om han hade gått långt, och alla byns invånare kikade ut genom sina dörrar och fönster, för att se vem det var som kommit till dem. Ingen vågade gå fram och prata med honom, men allesammans frågade de sig; vem är det, och var kommer han ifrån? De viskade med varandra, och smög en efter en tillbaka in i sina hus då han kom närmare. Han stannade mitt på torget, satte ned sin väska och placerade händerna i sidorna. Så spanade han runt sig, såg på husen, och började vinka till ett par barn som smygtittade från ett fönster. Snabbt som små möss försvann de bort från fönstret, och den främmande personen sänkte undrande handen...

Han hade vandrat i 7 veckor, han kom nämligen från en plats långt, långt bort. En dal, där människorna aldrig varit på ett berg, och bara odlade massor av grönsaker. Men allt sedan han var liten, hade han drömt om att komma till det berg han sett långt borta. Det hade varit svårt att förklara, varför han så gärna ville gå dit, och människorna i dalen kunde inte alls förstå honom. Varför skulle man vilja lämna den dal de bodde i? De hade allt de behövde, alla grönsaker man kunde tänka sig och alla var goda vänner. Men Laust var envis och gav sig inte. Han ville se det han aldrig sett, träffa de människor som bodde i bergen. Så efter att han under många långa år, nästan lika länge som Lise hade vävt på sin matta, hade förberett sig och övat inför sin vandring gav han sig av. Det var hårt, och svårt, men han kämpade sig framåt. Han skulle klara det, för det hade han bestämt sig för, och om Laust bestämmer sig för något, då är det säkert och visst, att det kommer ske.

Laust familj hade den största odlingen i hela dalen och han hade fått med sig många olika slags grönsaker på

sin resa. De hade även skickat med många olika sorters frön, för man vet ju aldrig, när man skulle kunna behöva tomater eller zucchini. Hans by hade fått ge upp försöken att få honom att stanna, och det var en sorgens dag, den dag han gick. Laust hade nämligen de grönaste fingrar, alldeles mörkgröna, så duktig var han på att odla. Det som normalt tog flera månader att gro tog för Laust endast några få dagar. Då han gick nedför landsvägen vände han sig leende om och vinkade, och det han såg var ett hav av gröna händer, i olika nyanser, som vinkade tillbaka. Dina händer blev nämligen grönare, ju duktigare du var på att odla. Bybornas tårar, för de grät allesammans när han lämnade, var havsblå och bara på den korta stund de hade tagit avsked hann gräset få så mycket näring att det sköt flera decimeter upp i luften. Det var nämligen en helt speciell sorts tårar, och därför var de helt små barnen de allra viktigaste personerna i byn, för de var dem som oftast grät. Från den dag barnen föddes till deras 13åriga födelsedag sov de i sängar, byggda av de mjukaste bomullsväxter, som var utplacerade på odlingarna. Det var viktigt att inte förlora några tårar. Dessutom var det bra för barnen att både gråta och sova där - för efter att de gråtit värmden solen upp deras ledsna kroppar och gjorde dem varma och fulla av lycka igen. Då Laust föddes, var hans tårar så gnistrande kristallklara att du kunde höra dem klinga då de föll. De var så kraftfulla att de måste vara försiktiga med att använda för mycket, för växterna sköt många 10tals meter upp i luften, och de var rädda för att förlora kontrollen över dem. Så hans tårar blev samlade på vackra flaskor som förvarades i byns samlingshus, var man tillsammans bestämde och beslutade om allt vad som skulle göras. Laust tårar användes bara då det verkligen behövdes, och ofta blandade man ut dem med mindre kraftiga tårar. Det behövdes bara en endaste droppe av hans tårar, till tio stora flaskor. Tur var väl det, att han bott där så länge att de hunnit spara upp ett lager av hans tårar, för ingen kunde längre minnas hur de hade gjort vid dålig växt, innan Laust föddes. Längs vägen där han gick, då han lämnade, såg man en lång stig av människohögt gräs. Det berodde på att hans tårar runnit, gnistrande och stilla, de första timmarna av hans färd. Han ville inte lämna dem, men han visste att han var tvungen. Och nu, äntligen var han framme!

Laust var fascinerad över berget, över byn, och förundrad över att människor kunde vara så olika. I den by han kom från hade människorna varit väldigt glada för nytt besök, men här verkade det inte riktigt vara på samma vis. Han gick runt torget, kikade på det och så ned för en gata som slingrade sig likt en glad serpentin. Han tyckte om berget, och han tyckte om dess invånare, trots att han inte ännu pratat med dem.

Lise satt hemma i sitt hus, ett stort runt hus, blått, med rött tak. Längs med hela husets väggar fanns fönster, och inuti snurrade sig en lång vacker trappa som hennes far byggt åt henne. Det var förresten han som hade byggt hela huset, och hon hade själv fått välja hur det skulle se ut. När Lise var liten, var hennes favorithistoria den om mumintrollen, och därför var valet självklart - hon ville ha sitt eget muminhus. Så nu satt hon där, på våningen precis under toppen. Det var hennes tankarvåning, och hon tänkte riktigt mycket idag. Det sprakade rent av, runt hennes tinningar, så hög fart var det på hennes tankar. Då och då kunde man se en tanke som var extra stark, den flög ut genom örat och snurrade runt henne ett slag, innan den svävade ut genom fönstret. Hon ville egentligen inte släppa tankarna fria idag, det blev så många tankar att samla upp efteråt, men hon kunde inte styra dem. Det flög ut några fler, de tankarna var:

“Jag är inte glad”

“Jag känner mig ensam”

“Jag kanske ska fiska, så får jag det bättre”

Men det hjälpte inte att fiska. Det nappade inte, och hennes kast var korta. De nådde bara runt 20 meter ut, och Lise visste, att så nära land fick man inga fina fiskar. Så hon satte sig tungt ned på en liten sten vid sjökanten. Till och med hennes fiskespö såg ut att ha det dåligt. Så skedde det något underligt. Ut ur hennes öga kom något litet och vått. Hon förstod inte vad det var, och för en liten stund glömde hon att hon inte var glad. Hon hade gråtit en tår, sin första tår. I bergsbyn hade ingen någonsin förr gråtit, och heller aldrig sett någon annan göra det, så Lise var mycket förundrad. “Vad var det där för någonting?” En tanke flög ut ur hennes huvud. Den svävade så högt att det var svårt att få fatt på den, men med hjälp av fiskehåven lyckades hon till slut fånga den. Hon delade upp den i små ord, “Vad”, “Var”, “Det”, “För”, “Någon”, “Ting”, och stoppade dem sedan i fickan på sina fiskarbyxor. Byborna hade nämligen kommit överens om att man inte fick släppa för många tankar fria, på en och samma gång, eftersom det blev så svårt att se något när luften var full av tankar. Och eftersom byborna ofta tänkte, så hade de bestämt att man max fick lov att släppa 10 tankar fritt, per person. Resten var de tvungna att fånga in. Den tår som precis fallit från Lises kind var bara den första av många tusen, och hon var rädd att det skulle bli översvämning i sjön, av alla tårar. Hon tog sitt spö och sin håv, och började springa hemåt. När hon kommit hem satte hon sig i sitt badkar och det tog inte lång tid innan hon hade fyllt även detta med sina tårar. Det verkade inte finnas någon ände på dem, och Lise var förtvivlad. Hon försökte allt hon kunde, med att få stopp på dem - blundade, höll för ögonen, stod på händer, men ingenting hjälpte. Tårarna fortsatte att rinna.

Laust hade hittat ett en fin sten som han satte sig på. I fickan hade han ett munspel, det brukade han använda för att spela för bina i sin by. Men här verkade det inte finnas några bin, och heller inga odlingar, och han förundrade sig över vad de egentligen åt? Så började han spela. Det var kanske den vackraste melodin som någonsin spelats, och en efter en började byns invånare att röra sig mot platsen där han satt. De vågade inte riktigt helt fram, men de satte sig runt omkring, på små stenar, stubbar och i gräskanten, för att lyssna på den vackra musiken. De var alldeles förtrollade, och de gungade sakta, tillsammans, i takt med tonerna.

Hemma i sitt hus hade Lise givit upp med att försöka stoppa sina tårar, de fortsatte komma och hon hade behövt byta kläder 25 gånger för att det hela tiden blev genomblött. Hon var så trött efter den långa, dåliga dagen hon haft, att hon lade sig ned för att vila. Medan hon långsamt höll på att somna, trillade tårarna tyst ned för hennes mjuka kinder. Hon hade tur, den drömdörr hon valt innehöll en god dröm. De senaste dagarna hade hon haft otur med val av dörrar, och flera gånger hade hon fått avbryta sin sömn för att slippa mardrömmar. Men denna gången hade det gått bra. Det var ljust och varmt, sommar och fiske. Hon var vid sjön, och hennes far var där. Han log och vinkade. Hon tänkte, att kanske skulle hon bara stanna där, tills hon blev glad igen. I bergsbyn kunde man nämligen välja själv, om man ville drömma, och i så fall hur länge. Så hörde hon plötsligt musik. Det var en fantastiskt vacker, men lite sorglig, melodi. Hon undrade över vart hon hört den, varför den var i hennes dröm? Då ljudet inte avtog eller skiftade bestämde hon sig för att vakna. Hon gick tillbaka mot drömdörren, den lilla öppning som fanns mellan verklighet och dröm, där man både kunde gå till vakenhet eller välja en ny dörr, och öppnade försiktigt sina ögon. Hon låg kvar på sin mjuka matta, men något hade förändrats. Hon kunde först inte avgöra vad det var som var annorlunda, men då hon reste sig upp insåg hon att hon inte längre grät. Hon kände med fingrarna över sina kinder, runt

sina ögon, och konstaterade lättat att det var torrt. För ett ögonblick hade hon glömt varför hon lämnat sin dröm, den som varit så varm och välkomnande. Men så genljöd musiken. Det var inte alls i drömmen, utan här, som musiken var. Hon gick fram till sitt fönster, öppnade det på vid kant och lutade sig ut för att se bättre. Det hon såg gjorde henne inte klokare, det var nämligen ett långt led av bergsbybor som dansade fram längs vägen mot sjön. Hon tog på sin orange anorak, det var egentligen ganska varmt ute, men Lise gillade att vara på den säkra sidan, och skuttade i sina skor. Hon hade en lång ledstång som hon då hon hade bråttom, rutschade nedför. Det tog bara ett par sekunder att komma ned till bottenvåningen på det viset. När hon äntligen hade nått fram till vägen där de andra gick, hade ännu fler slutit upp. De blundade och njöt av tonerna, och hon började småspringa mot ljudet. Hon pilade vigt upp för en backe, och då hon nått krönet av den såg hon källan till musiken. En ny, främmande person satt där, på hennes fiskarsten, och spelade munspel. Runt honom hade en hel hop människor samlats, de var alldeles trollbundna av hans toner, men han verkade inte ha lagt märke till dem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Zaratea med Poeter.se id #49699 innehar upphovsrätten